

Arrest

nr. 210 531 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de zus van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zus.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër (district Shkodër, Albanië) en bezit u de Albanese nationaliteit. Uw neef I. H. (...) werd op 5 november 2014 naar aanleiding van een conflict

tijdens een voetbalwedstrijd vermoord door De. A. (...). Een week later werd hij gearresteerd en nadien werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 35 jaar. Sinds de moord op uw neef leefde uw familie in bloedwraak met de familie van De. A. (...): uw vader en uw ooms willen I. (...) wreken door een lid van de clan A. (...) te vermoorden. De familie A. (...) verbleef sindsdien, zoals de traditionele wetten van de Kanun het voorschrijven, binnenshuis. Verschillende keren trachtten zij zich te verzoenen met uw familie. Een maand na de dood van I. (...) werd er een eerste verzoeningspoging ondernomen: de familie A. (...) stuurde N. S. (...), de voorzitter van een verzoeningscommissie, naar de woning van uw oom X. (...), de vader van I. (...). Uw familie gaf echter aan zich niet te willen verzoenen. In juni 2016 kwam N. S. (...) een tweede maal naar uw familie toe. Opnieuw bleef deze verzoeningspoging zonder resultaat. Op 2 december 2017 ondernam de familie A. (...) een derde poging om een verzoening te bereiken. N. S. (...) bood zich weer aan in de woning van uw oom X. (...) maar kreeg wederom hetzelfde antwoord van uw vader en uw ooms: een verzoening is niet aan de orde totdat de dood van I. (...) met bloed is gewroken. N. S. (...) bracht deze boodschap over aan de familie A. (...) en twee dagen later, op 4 december 2017, bood hij zich opnieuw aan bij uw vader en ooms. Deze zei dat de familie A. (...) niet meer kon leven met het feit dat uw familie geen verzoening wilde, dat ze het beu was om binnenshuis te blijven en dat ze zich niet meer zou houden aan de traditionele opsluiting. N. S. (...) sloot bovendien af met de onheilspellende boodschap dat de familie A. (...) had aangegeven dat als ze iemand van jullie familie op straat zou tegenkomen, ze niet zou twifelen om deze persoon te vermoorden, dit omdat de familie-eer werd geschonden doordat uw familie weigerde zich te verzoenen. Uw vader belde hierop naar de politie met de vraag om hulp. De politie gaf echter aan dat ze destijds na de moord op I. (...) alles al gedaan had wat van haar verwacht kon worden: ze had De. (...) gearresteerd en deze was veroordeeld tot 35 jaar cel. Op dat ogenblik kon de politie niets betekenen, zo werd er voorts gemeld, het was nu aan de families om tot een traditionele verzoening te komen. Bovendien kon de politie niet elke persoon die in een bloedwraak verwickeld is continu bescherming bieden. U en uw tweelingzus D. (...) (O.V. (...)) werden na de aankondiging van N. S. (...) en de weigering van de politie om jullie te beschermen zeer bang, net als de rest van uw familie. Na deze aankondiging werden jullie voorzichtiger en jullie kwamen niet vaak meer buitenshuis. Desalniettemin werden jullie wel het slachtoffer van een intimidatie vanwege de familie A. (...). U en D. (...) zaten in jullie wagen vlakbij jullie ouderlijke woning toen er een auto zonder nummerplaat naast jullie kwam rijden. De twee inzittenden maakten gebaren met hun handen en hun hoofd. Jullie kregen het angstwekkende vermoeden dat dit leden van de familie A. (...) waren. Jullie maakten zich zo snel als mogelijk uit de voeten en keerden huiswaarts. Midden december 2017 besloten een heel aantal familieleden te verhuizen naar veiliger oorden. Zo gingen uw ouders wonen in Rragam, de thuisbasis van uw vader. Enkel u, uw zus D. (...) en het gezin van uw oom X. (...) bleven in jullie wijk van Shkodër achter. Jullie namen niet opnieuw contact op met de Albanese autoriteiten met de vraag om hulp of bescherming: deze zouden toch niets kunnen doen gelet op de diepgewortelde tradities in de regio rond Shkodër. Door de bloedwraak met de familie A. (...), de vrees om door haar vermoord te worden en door de weigering van de politie om jullie te beschermen, besloten jullie dan maar om Albanië te verlaten. U en uw zus D. (...) besloten om naar België te vluchten, alwaar uw grootouders langs moeders kant reeds vijftien jaar verblijven en heden de Belgische nationaliteit bezitten. Vanuit Podgorica (Montenegro) namen jullie op 8 januari 2018 het vliegtuig naar België. Op 12 januari 2018 dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele paspoort; uw originele identiteitskaart; een origineel geboortecertificaat; een origineel gezinssamenstellingscertificaat; een origineel familiesamenstellingscertificaat waarop uw vaders familie wordt vermeld en waaruit blijkt dat u daadwerkelijk familie bent van I. H. (...); de overlijdensakte van uw neef I. H. (...); een attest van de verzoeningsorganisatie 'Shoqata misionaret e paqes dhe pajtimeve te shqiperise' (The peace reconciliation missionaries of Albania), ondertekend door diens voorzitter N. S. (...), opgemaakt op 5 januari 2018, waarin vermeld wordt dat jullie in conflict leven met de familie van De. A. (...) die uw neef vermoordde op 5 november 2014 en dat de Albanese autoriteiten jullie geen afdoende bescherming kunnen bieden; drie krantenartikelen met betrekking tot de moord op uw neef I. H. (...); een foto van uw ouderlijke woning; een foto van de wagen zonder nummerplaat waarvan de inzittenden jullie in december 2017 provoecerden; en een bundel webartikelen betreffende het fenomeen 'bloedwraak' in het algemeen maar die geen betrekking hebben op uw concrete situatie. Na het gehoor maakte uw advocaat nog haar nota's van het gehoor aan het Commissariaat-generaal over.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Uit uw paspoort blijkt namelijk dat

u, nadat N. S. (...) op 4 december 2017 de boodschap van de familie A. (...) overbracht dat uw leven en dat van uw familieleden in gevaar verkeerde en nadat u en uw zus begin december 2017 door onbekenden (volgens u verbonden met de tegenpartij) in een auto zonder nummerplaat werden achtervolgd waardoor jullie bang waren (CGVS, p. 10), nog verschillende keren (i.e. op 5 december 2017, 15 december 2017, 28 december 2017 en 30 december 2017) naar Griekenland reisde zonder aldaar om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 5) en dat u telkens vanuit Griekenland naar uw ouderlijke woning in Albanië terugkeerde (CGVS, p. 3). U stelde dat u dit deed om uw toenmalige partner die aldaar tewerkgesteld was, te vergezellen (CGVS, p. 6). Dat u tot viermaal toe Albanië verliet, er geen bescherming zocht en telkens terugkeerde naar uw ouderlijke woning zet de ernst van uw beweerde vrees danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Dat u uw beweerde vrees niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt ook uit de vaststelling dat u en uw tweelingzus D. (...) geen enkele kennis bezitten van de tegenpartij. Zowel u als uw zus wisten enkel dat de moordenaar De. (...) een broer heeft die in de wijk Dobracë, Shkodër, woont, alsook dat hij een aantal ooms langs vaderszijde heeft. Andere informatie betreffende de tegenpartij is u net als uw zus volledig vreemd. Zo konden jullie de naam van de vader van De. (...) niet geven. Gevraagd naar de naam van zijn broer bleven jullie wederom in het ongewisse. De namen van de ooms van De. (...) kenden jullie ook niet. Evenmin wisten jullie hoeveel ooms De. (...) had en waar ze woonden (CGVS, p. 14; CGVS zus D. (...), p. 9 en 10). Bovendien toonde u niet de minste interesse om uw lacunaire kennis dienaangaande te vergroten, net als uw zus D. (...) die zich net als u hierover niet geïnformeerd had (CGVS zus, p. 10; CGVS, p. 14). Nochtans kan er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vrees. Dat jullie (quasi) geen informatie hadden betreffende de familie A. (...), hoewel jullie deze familie beweerden te vrezen, ondermijnt wederom de ernst en/of de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Voorts is het opvallend dat jullie de provocatie door twee mannen in een wagen zonder nummerplaat een aantal dagen na 4 december 2017 niet vermeldden op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5 en 3.7; Vragenlijst CGVS zus D. (...), ingevuld op de DVZ, vragen 3.5 en 3.7). Nochtans is dit het enige incident waarbij u en uw zus betrokken waren in het kader van de bloedvete met de A.'s (...) (CGVS, p. 14 en 15; CGVS zus D. (...), p. 7 en 9). Dat u hierover niet sprak op de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel u er vrij gedetailleerde verklaringen aflegde, plaatst vraagtekens bij de waarachtigheid ervan.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat er aan het attest van N. S. (...) ter staving van jullie problemen geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie is immers gebleken dat N. S.'s (...) verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken.

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees aanzienlijk aan.

Hoe dan ook heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat jullie naar aanleiding van jullie beweerde problemen in Albanië geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en de bescherming door de Albanese autoriteiten, waarmee u noch uw zus D. (...) ooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 13; CGVS zus D. (...), p. 9). U verklaarde in dit verband weliswaar dat uw vader op 4 december 2017 één keer naar de politie belde om haar van de nieuwe situatie, met name dat de A.'s (...) het op jullie gemunt hadden omdat uw familie weigerde om tot een verzoening over te gaan, op de hoogte te brengen. De politieagent met wie hij sprak gaf hierop aan dat de politie alles al gedaan had wat ze kon doen, met name het arresteren en berechten van De. A. (...), en dat zij in het kader van een bloedvete niets kon ondernemen: na dit eenmalig telefoontje nam niemand van uw familie dan ook nog contact op met de politie of met de Albanese autoriteiten in het algemeen (CGVS, p. 11-14; CGVS zus D. (...), p. 8-9) om hulp of bescherming te vragen. Jullie rechtvaardiging voor jullie nalaten andere stappen te zetten om in Albanië bescherming te krijgen (bijv. een andere agent contacteren, zich verplaatsen naar het politiekantoor om er effectief klacht in te dienen, etc.) kan echter niet overtuigen. Eén enkel telefoontje naar een politiekantoor – voor zover hieraan geloof gehecht kan worden, aangezien het bevreemdend overkomt dat uw vader en zijn familie enerzijds het conflict met de A.'s (...) op traditionele wijze zouden willen regelen door bloedwraak te nemen en dat uw vader anderzijds toch de politie zou waarschuwen van zodra de A.'s (...) een dreigement uitspreken omdat uw vader en zijn familie zich in hetzelfde conflict niet willen verzoenen – kan immers bezwaarlijk beschouwd worden als een intensieve

zoektocht naar bescherming in eigen land. Het is niet omdat één individuele politieagent aan de telefoon beweert dat de Albanese politie inzake bloedwraak niets kan ondernemen, dat dit werkelijk zo is. In dit verband kan er gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten in het algemeen en de autoriteiten in Shkodër in het bijzonder heden, en dit in tegenstelling tot jullie algemene beweringen dat de politie niet kan optreden tegen bloedwraak (CGVS, p. 9; p. 12-13), wel degelijk optreden in het kader van bloedvetes. In Albanië werden/worden maatregelen genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient, betreffende uw opmerking dat de politie niet genoeg manschappen heeft om jullie continu te beschermen (CGVS, p. 9; p. 12), aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Afdoende politiebescherming houdt niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen worden vervolgd. De autoriteiten hebben dan ook de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, is de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Daarnaast werden er ook specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, zoals u ook zelf stelde (CGVS, p. 12-13). Er moet echter worden vastgesteld dat ook in dit verband de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen,

nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw overige documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw afkomst en uw familiesamenstelling. De overlijdensakte van uw neef I. (...) bevestigt dat hij op 5 november 2014 overleden is. De krantenartikelen bevestigen dat hij vermoord werd door De. A. (...). De door u neergelegde foto van uw woning geeft enkel uw ouderlijke woning weer, niets meer. Betreffende de foto van de wagen zonder nummerplaat dient vastgesteld dat hieraan geen enkele objectieve waarde gehecht kan worden. Het betreft immers enkel een foto waarop een zwarte auto zonder nummerplaat staat afgebeeld, niets meer. Hieruit kan geenszins opgemaakt worden wie er in de auto zit, van wie deze auto is en wie deze foto genomen heeft. Voor wat betreft de bundel met webartikels die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde dient opgemerkt dat dit slechts algemene informatie betreft. Uw persoonlijke situatie of deze van uw familie wordt hier geenszins in besproken, zoals u zelf ook verklaarde (CGVS, p. 9). Dergelijke algemene artikels laten evenmin toe te besluiten dat u persoonlijk geen toegang zou hebben tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Bovendien zijn deze artikels gedateerd: ze werden geschreven in de jaren 2010 tot 2012, terwijl de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert veel recentere is. Het enige recente artikel – opgemaakt op 21 juni 2017 met als titel 'Gjakmarrja: 700 persona nga veriu e kanë të pamundur votimin ditën e diel' – vermeldt enkel dat N. S. (...) meent dat er in het noorden van Albanië ongeveer zeventienhonderd personen, van wie er een deel in Shkodër wonen, zijn die niet kunnen deelnemen aan de parlementsverkiezingen van 25 juni 2017 omwille van een bloedwraak waarin deze personen verwickeld zijn. De politie wil hen immers niet naar de stembus begeleiden omdat ze op de verkiezingsdag andere taken heeft. Het loutere feit dat de politie de betrokkenen in een bloedvete op de dag van de verkiezingen niet naar de stembus kan of wil begeleiden omdat ze die dag vele andere taken heeft doet echter niet de minste afbreuk aan de hierboven vastgestelde beschermingsmogelijkheden voor betrokkenen in een bloedvete.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen "48/3 tot 48/7, 57/6/1" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 6 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij beide bestreden beslissingen niet kan steunen op éénzelfde motivering, nu sommige motieven niet geldig zijn voor beide verzoekende partijen, wijst de Raad er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partijen duidelijk blijkt dat zij hun verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde asielmotieven. Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van eerste verzoekende partij met dat van haar zus is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Dergelijke handelswijze betekent geenszins dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet ernstig of niet individueel werden onderzocht. De vaststelling dat bepaalde elementen uit de bestreden beslissingen slechts betrekking hebben op één van de verzoekende partijen – *in casu* de vaststelling dat tweede verzoekende partij verschillende keren naar Griekenland is gegaan zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen – doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat de vaststelling dat tweede verzoekende partij tot viermaal toe Albanië verliet, naar Griekenland ging, er geen bescherming zocht en telkens terugkeerde naar haar ouderlijke woning, de ernst van de beweerde vrees danig op de helling zet, bemerken verzoekende partijen dat het onmogelijk was om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen “*rekening houdend met de slechte omstandigheden van de asielaanvragers*” in Griekenland.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de ongefundeerde bewering van verzoekende partijen dat het onmogelijk was om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen “*rekening houdend met de slechte omstandigheden van de asielaanvragers*” aldaar, geenszins kan overtuigen. Over deze reizen naar Griekenland verklaarde tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal dat zij een paar keer met haar toenmalige partner mee is gereisd toen deze in Griekenland moest zijn voor zijn werk (gehoorverslag CGVS D', p. 6). Uit niets blijkt dat zij tijdens haar verblijven in Griekenland er ook nog maar aan zou hebben gedacht een verzoek om internationale bescherming in te dienen, laat staan dat zij hiertoe enige poging zou hebben ondernomen. Dat dit niet mogelijk zou zijn geweest, betreft dan ook een blote bewering. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat de vaststelling dat tweede verzoekende partij tot viermaal toe Albanië verliet voor Griekenland, er geen bescherming zocht en telkens terugkeerde naar haar ouderlijke woning, terwijl zij zou vrezen voor haar leven omwille van een bloedwraak, de ernst van haar beweerde vrees danig op de helling zet.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat ook uit de vaststelling dat verzoekende partijen geen enkele kennis bezitten van de tegenpartij blijkt dat zij hun beweerde vrees niet aannemelijk maken, stellen verzoekende partijen dat deze personen hun vijanden zijn en zij zien dan ook niet in hoe zij hierover enige informatie kunnen hebben.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partijen duidelijk blijkt dat zij zelfs geen enkele poging hebben ondernomen om meer te weten te komen over de familie van De. A. Gelet op hun bewering voor hun leven te vrezen omwille van de bedreigingen geuit door deze familie, is enige kennis over deze familie wel degelijk relevant. Van verzoekende partijen kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk zouden informeren over die elementen die verband houden met de kern van hun vrees. Dat zij (quasi) geen informatie hebben over de familie A., hoewel zij deze familie beweren te vrezen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door hen beweerde vrees.

2.2.7.1. Waar verwerende partij de geloofwaardigheid van de provocatie door twee mannen in een wagen zonder nummerplaat een aantal dagen na 4 december 2017 in vraag stelt omdat zij dit incident niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, stellen verzoekende partijen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid niet hebben gekregen om alle details van hun asielrelaas uiteen te zetten. Zij voeren verder aan dat hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hen achteraf niet werden voorgelezen en dat zij verplicht werden de vragenlijst te ondertekenen zonder herlezing. Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvonden in slechte omstandigheden. Bovendien werden zij er niet bijgestaan door een advocaat, wat ingaat tegen het *Salduz*-arrest van het EHRM en in strijd is met artikel 6 EVRM. Zij hadden op dat moment ook nog geen contact gehad met een advocaat, waardoor zij zich niet bewust waren van het belang van deze vragenlijst.

2.2.7.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat het feit dat zij tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet bijgestaan werden door een advocaat ingaat tegen het *Salduz*-arrest van het EHRM en in strijd is met artikel 6 EVRM, wijst de Raad er evenwel op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. De verwijzing van verzoekende partijen naar het *Salduz*-arrest van het EHRM (EHRM 27 november 2008, nr. 36391/02, *Salduz/Turkije*) en naar artikel 6 EVRM is voorts niet dienstig, nu artikel 6 EVRM volgens vaste rechtspraak van het EHRM niet van toepassing is op het asielrecht (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, *Maaouia/Frankrijk*; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*; EHRM 14 april 2015, nr. 65692/12, *Tatar/Zwitserland*). Er is dan ook geen enkele reden om de verklaringen van verzoekende partijen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken buiten beschouwing te houden. Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partijen werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid dienden te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier D. K., stuk 19, vragenlijst

CGVS; administratief dossier D'. K., stuk 20, vragenlijst CGVS). Verzoekende partijen waren derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voor te brengen. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan hoe de door hen op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van hun asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman. Dit betoog is dan ook niet van aard de in de bestreden beslissingen vastgestelde omissie in een ander daglicht te stellen.

De Raad bemerkt verder dat verzoekende partijen bij de aanvang van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarden dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (gehoorverslag CGVS D. d.d. 06/03/2018, p. 2; gehoorverslag CGVS D'. d.d. 06/03/2018, p. 2-3). Dat zij verplicht werden de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan hen werd voorgelezen en/of dat het interview verlopen was in slechte omstandigheden betreffen dan ook louter *post-factum* verklaringen die zij op geen enkele manier aantonen. Dit geldt des te meer nu tweede verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk stelde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf werden voorgelezen (gehoorverslag CGVS D'. d.d. 06/03/2018, p. 2).

De Raad wijst er verder op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas vermelden. Dit geldt des te meer voor het enige incident waar bij zij betrokken waren in het kader van de bloedvete met de A.'s, met name de provocatie door twee mannen in een wagen zonder nummerplaat een aantal dagen na 4 december 2017. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikken, evenals de risico's die zij lopen indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier D. H., stuk 19, verklaring voorafgaand aan vragenlijst; administratief dossier D'. H., stuk 20, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partijen dit document hebben ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte waren van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar hun land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielrelaas zelf te vertellen. Het doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakten van het enige incident waarbij zij persoonlijk betrokken waren in het kader van de bloedvete met de A.'s en waaruit zou moeten blijken dat zij gevisieerd worden.

2.2.8. Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat zij veel documenten hebben bijgebracht ter staving van de verschillende gebeurtenissen. De Raad wijst er evenwel op dat de door hen bijgebrachte documenten niet van aard zijn de door hen voorgehouden problemen – met name dat zij bedreigd zouden zijn geweest door de familie van De. A. nadat hun familie weigerde zich te verzoenen met hen – aan te tonen. De Raad benadrukt vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De bewijswaarde van het attest van N. S. is hoe dan ook bijzonder relatief, aangezien uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier D., stuk 18, map landeninformatie, deel 38; administratief dossier D'. , stuk 19, deel 38) blijkt dat N.S.'s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wel bewijswaarde werd toegekend aan een attest van het Comité voor Nationale Verzoening, wijst de Raad erop dat dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht. In verband met de overige documenten motiveert verwerende partij verder terecht het volgende: *“Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw afkomst en uw familiesamenstelling. De overlijdensakte van uw neef I. (...) bevestigt dat hij op 5 november 2014 overleden is. De krantenartikelen bevestigen dat hij vermoord werd door De. A. (...). De door u neergelegde foto van uw woning geeft enkel uw ouderlijke woning weer, niets meer. Betreffende de foto van de wagen zonder nummerplaat dient vastgesteld dat hieraan geen enkele objectieve waarde gehecht kan worden. Het betreft immers enkel een foto waarop een zwarte auto zonder nummerplaat staat afgebeeld, niets meer. Hieruit kan geenszins opgemaakt worden wie er in de auto zit, van wie deze auto is en wie deze foto genomen heeft. Voor wat betreft de bundel met webartikels die u ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde dient opgemerkt dat dit slechts algemene informatie betreft.*

Uw persoonlijke situatie of deze van uw familie wordt hier geenszins in besproken, zoals u zelf ook verklaarde (CGVS, p. 9).”.

2.2.9. Inzake het verweer van verzoekende partijen betreffende de motivering van verwerende partij dat zij hoe dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij naar aanleiding van hun beweerde problemen in Albanië geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en de bescherming van de Albanese autoriteiten, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat zij geviseerd worden in het kader van een bloedwraak. De door hen bijgebrachte informatie waaruit zou moeten blijken dat zij voor hun problemen niet kunnen rekenen op bescherming vanwege de Albanese overheden is dan ook evenmin dienstig (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift).

2.2.10. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet preciseren op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord, dat zij toegang hadden tot hun dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissingen met reden werden omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.11. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen menen dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is geschonden (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (*BS* 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet), is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantonen dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door hen neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.16., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.13. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich

eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier D., stukken 17 en 18; administratief dossier D', stukken 18 en 19), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 maart 2018 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT